

мѣжду си нѣколко думи, ще види човѣкъ да си даватъ единъ на други ржката съсъ увѣрене.

На Любяна се запрѣхми единъ день, дѣто Канова и Резия се отдѣлихъ отъ насъ и се заведохъ у кулата. Лесно е да се разбере колко тая раздѣла трѣбуваше да е била за синца ни скърбна!

Вечеръта на дохожданъето ни у Любяна и на другиятъ день, единъ човѣкъ, когото ни казахъ да е, ако сжмъ чюль добрѣ, муниципалниятъ писарь, стана ни една приятна дружина. Той бѣше пѣленъ съсъ човѣщина и говореше съсъ любовъ и достоинство за религіята. Мисляхъ да е попъ. Поповетъ, у Германия, носѣхъ се изобищо като мирянитъ. Той имаше едно отъ тия лица, които вдѣхвватъ почетътъ. Останхъ нажаленъ дѣто не можихъ да направѣхъ съсъ него едно познанство по-искрено, и ме е ядъ, че като замаянъ забравихъ името му.

Колко щѣше да ми бжде приятно още да знаѣхъ името на тая мома, която, у едно село отъ Штирия, вървеше подирѣ ни мѣжду множеството, и сѣтнѣ, като се спрѣхъ малко нѣщо колата ни, здрависа ни съсъ ржка, и се обърнъ като си тури кърпата на очитъ, съсъ ржка турена на ржката на единъ момъкъ. Руситъ коси на тоя момъкъ ме карахъ да прѣдполагамъ, че е Нѣмецъ; нѣ може да е сѣдѣлъ у Италия и да е обичялъ злочестиятъ ни народъ.

Колко още ми се щѣше да знамъ името на синца ви, почтени бащи и майки, които се приближавахте до насъ, за да ни питате да ли имами родители, и които, на утвърдителниятъ ни отговоръ, не можяхте да одържите тоя викъ: «О Боже мой, направи да се повърнѣтъ на скоро на тия злочести старци!»